

Peter Šantavý

O čom svedčí život súčasných kresťanov

O vlastných predstavách kresťanstva...

Kristovu tuniku sme roztrhali na nepoznanie, šliapeme po jednote a rozličnosť darov, ktoré nám majú byť na vzájomné obohatenie a službu, sa stávajú príležitosťou na segregáciu a povyšovanie... Už vôbec to je u vás chyba, že sa súdite medzi sebou (1Kor 6, 7), píše Pavol a dodáva: Ale vy krivdíte a škodíte, a to bratom! (1Kor 6, 8) Tak sa pomaličky, ale iste rodí rozkol, udúša sa láska a priestor dostávajú vlastné predstavy o nasledovaní Krista, resp. o tom „najlepšom“ (samozrejme mojom) prežívaní viery. Radosť v Duchu Svätom ako prejav Božieho kráľovstva (por. Rim 14, 17) a láska, ktorá je zväzkom dokonalosti (por. Kol 4, 14), boli svedectvom o prvých kresťanoch: pozrite, ako sa milujú! Aké môže byť svedectvo o nás?

„Otče, ... nie moja, ale tvoja vôľa nech sa stane!“ (por. Lk 22, 42) Pán, ktorý prišiel naplniť Otcovu vôľu a spasit' všetkých ľudí, ponúka rovnakú cestu i nám: cestu poslušnosti Otcovej vôli, cestu napĺňania zámeru spásy, ktorý má s nami a ktorý je realizovaný v spoločenstve Cirkvi: Otče, chceme, aby aj tí, ktorých si mi dal, boli so mnou tam, kde som ja, aby videli moju slávu ktorú si mi dal, lebo si ma miloval pred stvorením sveta (Jn 17, 24).

Ak chceme byť verní slovám 1. Petrovho listu a dávame sa vbudovať do duchovného domu, ktorým je Cirkev, nie je možné, aby sme stávali na inom uholnom kameni, ako je Kristus (por. 1Pt 2). V ňom celá stavba pevne pospájaná rastie v svätý chrám v Pánovi, v ňom ste aj vy vbudovaní do Božieho príbytku v Duchu (Ef 2, 21). Ak sú pravdivé tieto slová - a sú to slová Písma - potom vážne znejú i nasledovné Pavlove slová: Podľa Božej milosti, ktorú som dostal, položil som ako múdry staviteľ základ a iný na ňom stavia. Lebo nik nemôže položiť iný základ okrem toho, čo je už položený, a je ním Ježiš Kristus (1Kor 3, 10-11).

Kto ma miluje, bude zachovávať moje slovo a môj Otec ho bude milovať; prídeme k nemu a urobíme si úňho príbytok (Jn 14, 23). Takto sa spájame s Kristom, o ktorého prítomnosti v nás dodáva Pavol: Kristus vo vás, nádej slávy (Kol 1, 27). Toto spojenie realizované v moci Pánovho Ducha a v spoločenstve Jeho tajomného tela, ktorým je Cirkev živého Boha, stĺp a opora pravdy (1Tim 3, 15), je len vtedy pravdivé, ak je napĺňané našou poslušnosťou Božiemu slovu, ktoré je účinné a ostrejšie ako každý dvojsečný meč (por. Hebr. 4, 12).

Chcem, aby znovu zazneli slová: Ale

každý nech si dáva pozor, ako na ňom (Ježišovi Kristovi) stavia! Kde mám záruku, že konám správne; kde mám záruku, že moja predstava nasledovania Krista je tá pravá?! Kde nachádzam odvahu povedať, že život, ktorý teraz žijem v tele, žijem vo viere v Božieho Syna (Gal 2, 20) tak dôsledne ako Pavol, ktorý s istotou apoštola toto písal Galaťanom?

Kto vás počúva, mňa počúva, a kto vami pohŕda, mnou pohŕda. Kto však pohŕda mnou, pohŕda tým, ktorý ma poslal (Lk 10, 16), hovorí Ježiš svojim učeníkom, keď ich rozosiela pripraviť mu cestu a ohlasovať Božie kráľovstvo. Šimonovi s prímenním Peter navyiac hovorí: ja som prosil za teba, aby neochabla tvoja viera. A ty, až sa raz obrátiš, posilňuj svojich bratov (Lk 22, 32). Tu je daný základ Pánovho spoločenstva, základ jednoty vo viere a v nasledovaní Krista.

Od tohoto základu jednoty sa odvíja aj istota, že Pánovo slovo nám rovnako mocne a čisto bude znieť počas celého putovania Pánovho spoločenstva touto zemou až kým On sám nepríde v sláve pri svojom druhom príchode.

Pozor! Pán nás uisťuje, že vďaka tomuto základu môže pre každého z nás znieť mocne a čisto Jeho slovo, nie príklad a svedectvo učeníkov, ktorí taktiež nosia tento poklad v hlinených nádobách (por. 2Kor 4, 7). Chceme tým povedať, že vo svetle Božieho slova neobstoja argumenty v službe vlastných predstáv o nasledovaní Krista; i keby boli podporované zlyhaniami alebo slabosťami tých, ktorým je zverené slovo evanjelia (v rozličnej miere je to každý z nás: nielen predstavení, ale každý veriaci má na základe krstu účasť na Kristovom prorockom, kňazskom a kráľovskom úrade).

Treba nám začať každému od seba. Vnímať istotu Pánovho slova pre rozvoj života viery a napĺňať výzvu Listu Hebrejom: Preto aj my, obklopení takým oblakom svedkov, zhoďme všetku príťaž a hriech, ktorý nás opantáva, a vytrvalo bežme v závode, ktorý máme pred sebou, s očami upretými na Ježiša, pôvodcu a zavšiteľa viery (Hebr 12, 1).

Do akej miery pokročíme, záleží predovšetkým na nás. Aby to však bol vždy krok podľa Otcovej vôle a nie realizácia mojich vlastných predstáv i nám znejú slova Písma: Predovšetkým však vedzte, že nijaké prorocko v Písme nepripúšťa súkromný výklad. Lebo prorocko nikdy nezvyšlo z ľudskej vôle; ale pod vedením Ducha Svätého prehovorili ľudia poslaní od Boha (2Pt 1, 20-21).

Sv. Joachim a Anna

*Ostré sú tvoje šípy
do srdca nepriateľov
kráľových.
Národy položia sa pod teba.
Tvoj trón
je božím trónom naveky
a tvoje žezlo
sa volá spravodlivosť.
Že nenávidíš ničomných,
olejom radosti,
ŕa pomazal tvoj Boh
a nad ostatných vyvýšil.
Tvoj odev samá myrha,
aloe a kassia,
strieborné struny zaznievajú
v komnatách tvojich palácov.
Najkrajšie
z tvojich drahokamov
sú tvoje dcéry kráľovské
a v zlate ofirskom,
hľa, kráľovná ti stojí po boku.*

*Počúvaj, dcéra,
a rozváž, čo ti poviem:
Zabudni na svoj ľud
a na dom otcovský!
Keď kráľ po tebe zatúži,
skloň pred ním svoju krásu,
veď on je tvojím pánom!
Týrčania prídu s darom
a všelijakí boháči
za tvojou priazňou
budú putovať.*

Druhá kniha žalmov. "Prebásnil Milan Rúfus"

Know-what

Starší veriaci si pamätajú, že dávnejšie ľudia chodili v nedelu do kostola až po evanjeliu, lebo za hlavnú časť svätej omše pokladali premenenie a prijímanie, a nie bohoslužbu slova. Po Druhom vatikánskom koncile sa to zmenilo. On zdôraznil, že obidve časti svätej omše sú rovnako dôležité: aj bohoslužba slova, aj bohoslužba obety. Príkladom môže byť pre nás Mária, o ktorej evanjelium hovorí, že „si sadla Pánovi k nohám a počúvala jeho slovo“.

Ježiš jej postoj chválil preto, aby nám dal dve ponaučenia. Prvým je, že počúvať Božie slovo je cennejšie ako akákoľvek iná služba. Dokonca niekedy je to potrebnejšie ako skutky bratskej lásky. Byť kresťanom teda znamená počúvať Božie slovo a žiť z neho. Druhým ponaučením je skutočnosť, že človek nemôže pravdivo konať, ak predtým nepočúva Božie slovo. Ono dáva zmysel našim rôznorodým aktivitám. Tak to bolo aj v prípade praotca Abraháma, on tiež počúval Boha, aby vedel, čo má robiť a ako má splniť poslanie, ktoré mu dal. Preto sa všetko v Starom zákone začína slovami: „Počúvaj, Izrael.“ A nasledujúce konanie sa musí zhodovať s tým, čo človek alebo národ počul.

Aký má pre nás konkrétny význam počúvanie Božieho slova? Aj u nás je už známe anglické slovné spojenie know-how. V preklade to znamená: vedieť ako. V praxi to znamená, že know-how je nejaký program, podľa ktorého sa vie niečo urobiť, alebo podľa ktorého niečo funguje. Menej známe je už druhé anglické spojenie know-what. V preklade to znamená: vedieť čo. V tomto vyjadrení ide o určenie, aký cieľ má know-how. Ak by sme to chceli povedať ešte jednoduchšie, tak jedna vec je vedieť, ako niečo urobiť, ale dôležité je tiež, aký to má cieľ alebo význam. Ako to však súvisí s počúvaním Božieho slova? Známy nemecký fyzik Werner Heisenberger prirovnáva dnešnú spoločnosť k veľkému zaoceánskemu parníku. Všetko na ňom perfektne funguje, od motorov po klimatizáciu, od kuchyne po obsluhu. Parník má len jednu chybu: v riadiacom centre mu chýba kompas. A tak loď perfektne funguje, ale nevie, kam smeruje. Podobne je to aj so spoločnosťou. Božie slovo je pre nás tým know-what, tým kompasom, ktorý pomáha dávať našim vedomostiam a našim činnostiam zmysel a cieľ. Ak niekto neprestajne počúva Božie slovo, premýšľa nad ním, potom mu ono pomáha správne zamerať zmysel života. To je jediná záchrana pre nás jedincov, ako aj pre celú spoločnosť.

Marian Šuráb

Svetové dni mládeže-odpustky

odpustky sa dajú získať počas trvania SDM raz denne. Vatikán 10. júla 2013 - Svätý Otec František rozhodol o udelení možnosti získania odpustkov pre tých, čo sa priamo alebo prostredníctvom médií zúčastnia na Svetových dňoch mládeže (SDM) od 22. – 29. júla 2013 v brazílskom Riu de Janeiro. Príslušný dekrét Apoštolskej penitenciárie s podpisom hlavného penitenciára kardinála Manuela Monteiro de Castro bol zverejnený 9. júla vo Vatikáne.

Odpustky sa viažu na zvyčajné podmienky, ktorými sú spoveď, prijatie Eucharistie a modlitba na úmysly Svätého Otca. Možno ich získať počas trvania SDM raz denne pri účasti na duchovnom programe v Riu. Získanie úplných odpustkov sa umožňuje aj tým, ktorí sa nebudú môcť priamo zúčastniť osláv SDM, ale budú ich nábožne sledovať prostredníctvom médií. Napokon čiastočné odpustky podľa dekrétu môže získať každý, kto sa kedykoľvek počas trvania SDM stíši v modlitbe s prosbou o upevnenie mladých vo viere a svätosti života a pomodlí sa oficiálnu modlitbu SDM

spolu so vzývaním Panny Márie z Aparecidy, patrónky Brazílie, či iných nebeských patrónov stretnutia v Riu. Dekrét Apoštolskej penitenciárie hovorí o SDM aj s dôrazom na kontext Roku viery.

Želám ti chuť do čítania dobrých kníh

Izidor zo Sevilly (560 - 636) bol biskupom a cirkevným učiteľom. V jeho dobe boli knihy vzácnosťou, kníhtlač ešte nebola objavená. O to viac je prekvapujúce, čo napísal o čítaní. Myslel, samozrejme, ručne napísané antické pergamenové zvitky.

*„Kto chce byť stále pri Bohu,
musí viac čítať a modliť sa.
Keď sa modlíme,
rozprávame sa s Bohom,
keď čítame, hovorí Boh ku nám.
Modlitbou sa očisťujeme,
čítaním sa vzdelávame.
Obe činnosti sú dobré,
ak prebiehajú súčasne.
Ak nie, modlitba je lepšia
ako čítanie.“*

Hovorí sa, že kniha je priateľ, ktorý odhalí tvoje schopnosti. Je svetlom v temnote a potešením v samote. Aké pravdivé!

Želám ti chuť do čítania dobrých kníh. Sprostredkuj ti iný svet, unesú ťa do kráľovstva fantázie, poučia a uvoľnia, robia ťa zvedavým a múdrom. Nechaj sa povzniesť čítaním!

Ludwig Balling „Želám ti anjela“

Sväté omše v 16. týždni cezročného obdobia - (C)

22.VII. pondelok

18.00 na úmysel

23.VII. utorok

18.00 Za † Gabrielu

24.VII. streda

18.00 na úmysel

25.VII. štvrtok

18.00 na úmysel

26.VII. piatok

18.00 Za mládež

27.VII. sobota

08.00 za Svätého Otca Františka

Upratovanie kostola č.d. 76-100

28.VII. 17. nedeľa v cezročnom období

08.00 Za † Alojza Hajička a manželku Irenu

Lektori: Blahová M., Jurčovičová M.

10.00 Za farníkov - **Pri kaplnke sv.Anny**

Lektori: Kosnáčová T., Krchnák D.

14.00 Posvätný ruženec a litánie

Liturgický kalendár

22.VII. pondelok sv. Mária Magdaléna

23.VII. utorok sv. Brigita, rehoľníčka, patrónka Európy

24.VII. streda sv. Sarbel Makhluf, kňaz

25.VII. štvrtok sv. Jakub, apoštol - sviatok

26.VII. piatok sv. Joachim a Anna, rodičia Panny Márie

27.VII.sobota sv. Gorazd a spoločníci

Slovo na dnes

so svätým Cyrilom Jeruzalemským

O krste a birmovaní

Svätý Cyril Jeruzalemský (315 - 386) mal neľahkú výsadu prežiť dlhý život v zaujímavej dobe. Bol súčasníkom svätého Bazila i Gregora. Musel vo svojej diecéze riešiť tie isté herézy ako oni a znášať rovnaké politické intrigy. Podobne ako Gregor stal sa ich obeťou. V Cyrilovom prípade sa to však nestalo raz, ale trikrát.

Cyrila vysvätili za kňaza, keď mal asi 30 rokov a do troch rokov sa stal biskupom v Jeruzaleme. Jeruzalem bolo významné mesto pre svoju historickú dôležitosť. Bolo to obľúbené miesto púťi, ale už nebolo strediskom učenia a obchodu ako kedysi.

V tom čase Cirkev tohto regiónu bola rozdelená na tých, ktorí verili, že Ježiš je „pravý Boh z pravého Boha“, a na tých, ktorí verili, že bol len polobožským Božím stvorením. Táto skupina bola známa ako ariáni podľa Ária, autora tejto herézy.

Človek, ktorý vysvätil Cyrila za biskupa, bol arián a aj Cyril niesol so sebou túto škvrnu. Niektorí jeho oponenti, ktorí boli vernými katolíkami, ho obviňovali, že sa priatelí s heretikmi. Keby sa Cyril chcel spriatelíť s heretikmi, možno by ich to obrátilo. V každom prípade, heretici akékoľvek údajné priateľstvo odmenili ostrým nepriateľstvom. Vyhnali ho z Jeruzalema, lebo hlásal učenie o Kristovi tak, ako ho Cirkev definovala na Nicejskom koncile.

Cyrilov život v biskupskej službe bol plný ťažkostí. Šesťnásť z 35 rokov v tejto úlohe prežil vo vyhnanstve mimo svojej diecézy. Najprv ho vyhnali ariáni, potom pohanský cisár a nakoniec ariánsky cisár.

Podozrenie z herézy pretrvávalo, pokým ho nepreskúmal a neobhájil jeho priateľ svätý Gregor Nyssenský. Ten v tom čase patril medzi najväčších teológov na svete.

O Cyrilovi toho príliš veľa nevieme okrem toho, že sa zúčastnil na konciloch a synodách Cirkvi. Bol veľkým obrancom viery na koncile v Konštantínopole v roku 381.

Spisy, ktoré mu zaistili dobrú povesť v dejinách - a čestný titul učiteľa Cirkvi -, sú jeho 24 - zväzkové *Katechetické prednášky*. Osemnásť z nich je venovaných kandidátom krstu. Sám Cyril uvádza ako dátum týchto prednášok rok 347, keď bol ešte kňazom. Zvyšné prednášky sú mystagogické a sú určené novopokrsteným kresťanom. Niektorí odborníci si myslia, že mystagogické prednášky svätého Cyrila pochádzajú z oveľa neskoršieho obdobia, možno o desaťročia neskôr ako prvá skupina prednášok. Nevieme to s istotou. Oba druhy prednášok boli interpretované v Jeruzalemskom Chráme Božieho hrobu, ktorý bol postavený na mieste Ježišovho hrobu.

Časti, ktoré sme prevzali do tejto knihy, hovoria o krste a birmovaní (ktoré sa nazýva aj „krizmácia“ pre pomazanie krizmou - pozri KKC 1289). Vo východných cirkvách sa tieto dve sviatosti zvyčajne vysluhovali spoločne. A podobne je to tak aj dnes. *Katechizmus Katolíckej cirkvi* hovorí, že sviatosť birmovania je potrebná „na dovŕšenie krstnej milosti“ (1285). To je ozvenou svedectiev ranej Cirkvi, kde sa birmovanie často nazýva krstom v Duchu. Počas života svätého Cyrila koncil v Laodicei vyhlásil: „Tí, čo sú pokrstení, musia byť po krste pomazaní nebeskou krizmou a byť účastníkmi Kristovho kráľovstva.“

Prednášky svätého Cyrila nám dávajú živý opis obradov, ako ich vykonával sám svätec. A tiež nám hovoria niečo o ňom samom. Tón jeho prednášok je jasný, pokojný, radostný a poetický. Napriek zrade svätý Cyril nikdy nebol bezcitný voči ľudskej prirodzenosti - alebo božskej prirodzenosti. Nikdy nestratil zmysel pre údiv.

Zomrel v roku 386.

Scott Hahn a Mike Aquilina „Žiť tajomstvá“

Kto prichádza ku mne, nebude viac hladný

(Jn 6, 35 - 40)

Na Golgote sme videli, ako Boh miluje. Z nekonečnej visiacej lásky na kríži prichádza život. Kto chce mať večný život, musí splniť podmienku. Tou podmienkou je viera. Boh udeľuje tento nezaslúžený dar iba tým, ktorí sú otvorení pre Božie slovo. Vtedy sa Ježiš stane mojím chlebom.

Na tento chlieb si nemožno „zarobiť“ ľudskou prácou, vlastnými silami. Človek sa musí nechať obdarovať a musí vstúpiť do dynamiky darovania. Vo viere vstúpiť do dialógu s Bohom. Vyvolenému národu sa vstúpiť do tohto priestoru stále nepodarilo, ani po toľkých generáciách a zázrakoch.

Ľudí v synagóge zaujíma iba túžba byť a nasýtiť sa. Na záchranu a spásu už za Mojžišových čias pozerali iba z čisto materiálneho hľadiska, všeobecného blahobytu, často zabudnúc na Boha. Nakoniec aj nebeská manna sa stane iba pozemským chlebom.

Človek je však hladný po niečom vyššom, potrebuje čosi viac. Dar, ktorý by nasýtil človeka, pretože je človekom, musí byť väčší, musí ležať na inej rovine. V stretnutí s Ježišom sa živíme samotným Bohom. Jeho chlieb nesie v sebe umučenie a zároveň prítomnosť Boha.

Chlieb sa musí za každým rozlomiť! Ježiš dáva priestor na kríž. Prišiel, aby sa stal obeťou, ktorá nasýti ľudí.

Luboš Onderčín „V hĺbinách slova“.

Nálezisko

Hubári, filatelisti, numizmatici, lovci pokladov, senzácií a záhad.

Pokiaľ ide o záľubu, nazývame ju koníčkom, pokiaľ ide o chorobu, hovoríme o tesaurizme.

Okrem dlhých ciest a nákladných výprav, keď sa nálezca teší z ropy, uránu alebo prameňa čistej vody, sú medzi nami aj jediní, ktorí potešia svojimi nálezmi svet, a nepotrebujú na to ani peniaze, ani pútnickú palicu.

Inými slovami...

‘Básnici a teológovia sa odlišujú od zlatokopov tým, že nemusia cestovať do miest predpokladaných nálezov. Pre nich je miestom ťažby každá situácia kdekoľvek na svete.

Max Kašparů „Inými slovami“

Príbeh na uzdravenie duše

AKO SA VOLÁŠ ?

Jedna žena zomierala. Vtom mala pocit, že ju preniesli do neba a predstavili Bohu.

„Kto si?“ spýtal sa niekto.

„Som manželka starostu,“ odpovedala žena.

„Pýtam sa ťa, kto si, a nie za koho si vydatá.“

„Som matka štyroch detí.“

„Pýtam sa ťa, kto si, nie koľko máš detí.“

„Som učiteľka v škole.“

„Pýtam sa ťa, kto si, nie aká je tvoja profesia.“

Takto rozhovor pokračoval. Nech žena odpovedala akokoľvek, nebola schopná dať uspokojujúcu odpoveď na otázku: *Kto si?*

„Som kresťanka.“

„Pýtam sa ťa, kto si, nie akého si vyznania.“

„Som žena, ktorá každý deň chodila do kostola a pomáhala chudobným a núdznym.“

„Pýtam sa ťa, kto si, nie čo si robila.“

- Tiež by som sa mohol spýtať seba samého, kto som, a pri odpovedi sa ani nezmieniť o iných osobách...

- Poznať sám seba vo svojej najosobnejšej identite mi môže pomôcť...

- Možno druhých hodnotím podľa toho, čo robia, či podľa ľudí, s ktorými sa stretávajú...

José Carlos Bermejo „Ďalšie príbehy na uzdravenie duše“

Rok nad evanjeliom

Pred Lazárovým hrobom

Ježiš dostal oznam o Lazárovej chorobe. Hoci ho apoštoli varovali, aby nešiel do blízkosti Jeruzalema, kde naňho striehnu nepriatelia, Ježiš sa zvrchovane rozhodol, že sa vydá na cestu do Judey. Takisto zvrchovane sa správa, keď sa stretne s Martou po príchode do Betánia. Na jemnú výčitku, ktorú Lazárova sestra nie je schopná zadržať - „Pane, keby si bol býval tu, môj brat by nebol umrel.“ - Ježiš odpovedá jednoducho a s istotou: „Tvoj brat vstane z mŕtvych.“ Ježiš sa predstavuje ako ten, kto má moc. Dáva Marte vrcholné a bezpečné uistenie.

Marta pochopí Ježišove slová najprv ako vzkriesenie v posledný deň na konci čias: „Viem, že vstane v posledný deň pri vzkriesení.“ Ježiš však spresní svoju myšlienku a hovorí jej, že on má už teraz moc priviesť Lazára k životu: „Ja som vzkriesenie a život. Kto verí vo mňa, bude žiť, aj keď umrie. A nik, kto žije a verí vo mňa, neumrie naveky.“

Marta si myslela, že okolnosti Ježiša zaskočili, že je Lazárovou smrťou prekvapený, pretože jej nemal čas zabrániť. Ježiš naopak naznačuje, že sa nestal nijakou obeťou udalostí. Má moc všetko dať do poriadku. Nič ho neprekvapilo, ani choroba, ani čas. On vládne nad časom i nad životom a má moc urobiť teraz to, čo ľudia očakávajú až v posledný deň.

Ježiš hovorí jasne, že je Pánom smrti. Mohli by sme si teda myslieť, že sa ho Lazárova smrť nedotkne. Veď ide odstrániť príčinu smútku, ide vrátiť život. A predsa evanjelium hovorí, že už pri stretnutí s Máriou sa ho hlboko dotkla jej bolesť: „Keď videl, ako plače, zachvel sa v duchu a vzrušený sa opýtal: Kde ste ho uložili?“ A evanjelium dodáva, že mu do očí vstúpili slzy. S týmito slzami v očiach sa potom Ježiš vyberie k hrobu svojho priateľa.

Keď Ježiš prišiel k Lazárovmu hrobu, dojatie ho znova premožlo: „Ježiš sa znova zachvel.“ Pri pohľade na hrob sa v ľuďoch po mnohom plači prebudí nový žiaľ, žiaľ z rozlúčenia. Hrob nás presvedča o studenej skutočnosti smrti. Ježiš sa nevyhol tomuto otrasu. Sám ho okúsil. Na začiatku mal v očiach slzy súcitu s Martou a Máriou. Teraz, keď hľadá na hrob, plače nad mŕtvym priateľom. Ale najviac nás udivuje to, že Ježiš plače, hoci vie, čo bude nasledovať

a čo urobí. Plače, hoci vie, že o pár minút Lazár bude znova žiť. Kto to plače nad hrobom? Ježiš, záchranca a Pán!

Udalosť s Lazárom sa stala niekoľko dní pred utrpením a smrťou na Golgote. Ježiš sám kráča v ústrety smrti. Tu Pán Ježiš ukazuje skutočný Boží postoj voči utrpeniu ľudí a voči ich smrti. Boh neušetří pred utrpením a smrťou ani tých, ktorých má rád. Lazár zomrel napriek tomu, že bol Pánovým priateľom, i napriek tomu, že sa sestry zaňho dojmavo modlili. A Ježiš sám nezabránil bolesti Marty a Márie, hoci by bol mohol včas zasiahnuť.

Je pravda, že on má moc napraviť všetko v jedinej chvíli. Má moc Lazárovi vrátiť život, Marte a Márii radosť. Je Pán, ktorý má moc nad utrpením a smrťou. No nielen Marta a Mária, ale aj iní veriaci, ktorí sú oddaní Bohu a dôverujú mu, nevedia sa často ubrániť dojmu, že je málo citlivý. Že je chladný voči skúškam a utrpeniu. Akoby nerozumel človeku. Zdá sa nám, že Boh hľadá príliš zvysoka na našu bolesť. Ježiš nám pred Lazárovým hrobom ukazuje, že cíti s naším utrpením. A premieňa ho na nečakané a skutočné dobro i radosť.

Postoj k Lazárovmu vzkrieseniu

Čo sa stalo po vzkriesení Lazára? Aký postoj zaujali ľudia k Ježišovi? „Mnohí z tých Židov... uverili v neho. No niektorí z nich odišli k farizejom a rozpovedali im, čo Ježiš urobil.“ (Jn 11,45-46)

Pri vzkriesení Lazára sa Židia rozdelia. Niektorí sú dojatí. Ako ho mal rád! - povedia. Iní zostávajú tvrdí až do nepríčetnosti - ani zázrak ich neodzbrazil. Ďalší vymýšľajú invectívy - slepému vrátil zrak, nemohol prekaziť Lazárovu smrť? A keď to aj nepovedia nahlas, vysvetľujú si Ježišovo dojatie po svojom, akoby hovorili: Je tento plač úprimný? Pochybujú o Ježišovej úprimnosti!

Ako možno v zlej vôli prekrútiť činy človeka! Po Ježišovom čine, takom vzrušujúcom a oslavujúcom Boha - ľudské intrigy proti nemu. Také zákerné a kruté: „A od toho dňa boli rozhodnutí, že ho zabijú.“ (Jn 11, 53).

Zasneť nad tým, aké odlišné reakcie vyvoláva v ľuďoch jeden a ten istý Boží čin! Jedni po vzkriesení Lazára uverili. Druhí nielen neuverili, ale sa priam zatvrdili. Na vieru nestačí len vidieť. Farizeji videli. Chceli viac svetla. Mali ho! Nepomohlo im to. Božie svetlo osvecuje len tých, ktorí chcú vidieť aj srdcom. Farizejov toto svetlo neosvietilo, ale zaslepilo. Prví uverili, druhí utekajú Ježiša udať. Čo šli udať? Vrátiť niekomu život predsa nie je zločin, ani vec na udanie úradom! „Tento človek koná mnohé znamenia!“ oznamovali veľrade. Toto ich znepokojuje. Nie nadarmo po ňom sledili. Musia ho zničiť. Vypomôžu si politikou: „Všetci uveria v neho, prídu Rimania a zaberú nám sväté mesto i národ!“

Upozornil niekto Ježiša na tajné zasadanie veľrady? Možno to spravil Nikodém, ktorý mu bol naklonený. „Preto už Ježiš nechodil verejne medzi Židmi, ale odišiel odtiaľ do kraja blízko púšte.“ (Jn 11, 54)

Čo je to s ľuďmi a s ich postojom k pravde? Ako to, že na nich nepôsobí ani zázrak, hoci si ho tak žiadali? V divadelnej hre Ježišov proces hovorí Lazárova sestra Mária:

„Zázrak je čosi tajomné. Tajomný zostáva aj vtedy, ak sa stane verejne. Pochopí ho len človek, ktorý ho chce prijať. Mohol sa stať väčší zázrak ako tu s mojím bratom, ktorý stojí pri mne? Nie je už táto jeho prítomnosť ustavičným zázrakom? Tri dni bol v hrobe mŕtvý! Ja a sestra Marta sme sa obrátili na Ježiša. Prišiel až na tretí deň po pohrebe. A naraz naňho pred všetkými zavola: ‚Lazár ! Stalo sa! Zázrak! Zázrak! Všetci ho vidia. A následky? Veľrada! Bože, čo tí rozhodli! Zničiť aj Učiteľa, aj môjho brata. A ostatní ľudia? Obišli samotný zázrak a malicherne sa brata pypytovali: ‚Čo si tam videl? Ako to tam bolo?‘ Číra zvedavosť! Povrchná senzácia. Nijaké dojatie duše, nijaká zmena života! Nijaká úcta k Učiteľovi, ani nijaká viera.“

Ján Chryzostom kardinál Korec

www.fara.sk/vistuk/

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku